

Terug naar het Paradijs

Ilse Wanten

Ik weet niet hoe het bij u zit, maar die hele periode van maart, april en mei van dit jaar, is bij mij op een wel heel bijzondere manier binnen gekomen. Het vormde om zo te zeggen een heus kantelpunt of een stroomversnelling waarbij er in feite drie dingen gebeurden. Ten eerste: ik begon in een opwelling aan de Engelse vertaling van mijn tweede boek *Lieve Hemel* (Dear Heaven). Ten tweede: ik schreef een artikel dat een eigen leven begon te leiden. Ten derde: ik las een boek dat mijn eigen herinneringen beschreef en dat me zodanig inspireerde dat ik aan een conceptueel muziek-project begon.

Ilse Wanten / *Isle of the Sky - Why I live in Antwerp* (foto: Sofie Sibermann)

Over het eerste valt weinig meer te zeggen. Behalve misschien dat ik het vertalen in alle rust als erg aangenaam ervaarde. Het bracht me in een soort van meditatieve roes.

Het tweede punt vormt een heel ander verhaal. Laat ik dus maar bij het begin beginnen. Hoewel... Het is moeilijk te zeggen wanneer en hoe het allemaal precies begon. Wellicht lag de kiem voor dit bijzondere project reeds besloten in mijn allereerste kennismaking met Thomas, nu alweer zo'n 6 jaar geleden. Ik had die middag een verjaardagsfeestje in het Park Middelheim aan me voorbij laten gaan maar in de avond toch het uitgeweken gezelschap op het Mechels Plein opgezocht. Voor we het wisten, zaten we met z'n allen met een cocktail in de hand op het piepkleine schermje van een smartphone naar mijn eerste video-clip te turen. Thomas – regisseur van beroep – zou pas een jaar later over zijn grote boekenkast beginnen, nadat ik het over mijn verzameling boeken had gehad. Ja, vanaf het begin speelden we open kaart. En we wisten beiden dat als we dit liefdesavontuur zouden aanvatten, we in een stroom terecht zouden komen die onze horizonten danig verbreden zou.

Onze eerste echte samenwerking kwam er op mijn vraag. Of hij een video-clip wilde maken voor mijn derde single 'The Life'. Hij stemde toe en het resultaat was een warm, indringend portret in zwart en wit. We waren toen al enkele jaren samen. In 2019 bezocht ik hem verschillende keren in Burkina Faso/Afrika waar hij de gevolgen van de woestijning in beeld trachtte te brengen en ik me nuttig probeerde maken als zijn onzichtbare persoonlijke assistente. Niet gemakkelijk, want de missies naar de afgelegen gebieden hadden soms nog nooit een blanke vrouw gezien. Hoe avontuurlijk maar ook hoe confronterend en leerrijk was en is ons samenzijn! Naast zoveel ander moois is hij degene die me terug naar mijn Afrika bracht, mijn oude bakermat. En ik, ik ontsluit voor hem de niet-zichtbare werelden.

Was het tijdens onze reizen naar Afrika, Sri Lanka of de Azoren? Of was het nadien, tijdens die eerste lockdown die ons liefdesnest in Antwerpen in een heel bijzondere sfeer onderdompelde? Feit is dat mijn eerste lezingentournee werd afgelast en dat ik in de plaats daarvan aan artikelen begon te werken. Thomas van zijn kant droomde hardop over enkele projecten die nauw aan zijn hart lagen. Dat deze opwindende combinatie voor de zoveelste keer mijn leven zou veranderen, voorvoelde ik wel, maar de details liet ik opzettelijk vaag. Zo heb ik het immers graag. Behalve als scherpte geboden is of uitdrukkelijk wordt gevraagd, hou ik wel van enige gesluierdheid. Zo is de wereld immers ook. Sommige gebieden zijn tastbaar. Anderen vluchtig, fragiel, bijna niet op te merken. Veel van ons meest belangrijke werk speelt zich in die laatste genoemde gebieden af.

Een invloed, buiten het fysieke bereik van de mens, maar daarom niet minder belangrijk.

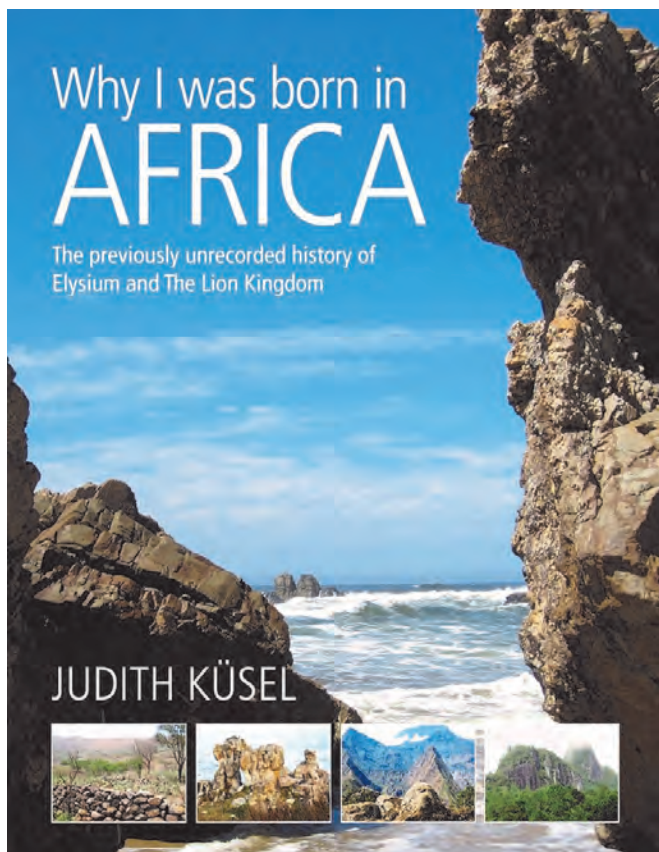
‘Veel van ons meest belangrijke werk speelt zich in de onzichtbare gebieden af. Een invloed, buiten het fysieke bereik van de mens, maar daarom niet minder belangrijk.’

Op 6 juli nam Kristien voor het eerst contact met me op. Dat haar zus haar mijn artikel 'Ziel in Zicht!' uit het tijdschrift van La Verna (juli-september 2020) had laten lezen en dat ze zo genoten had van mijn schrijfsels. Dat ze een dochtertje had van acht jaar, Amy, die ook over vorige leven(s) sprak en waarin ze zoveel van mij herkende. Het gesprek ging zo een tijdje op en neer totdat op een avond voor het eerst bij ons thuis duidelijke taal werd gesproken: 'Was dit onze kans op een project van ons twee? Onze eerste echte grote samenwerking?' Teveel toevalligheden wezen allemaal in dezelfde richting en op 18 augustus was het dan zo ver: ook de familie gaf haar groen licht. Terwijl de wereld om ons heen volop in de ban verkeerde van een (angst-)virus, ging het 'Project Amy: Terug naar het Paradijs' geruisloos van start.

De komende 10 jaar (en wellicht zelfs nog veel langer) zullen we Amy volgen met de camera. Haar 'coming of age' zoals dat in filmtaal noemt, wordt vastgelegd op de gevoelige plaat om zo een uniek portret te kunnen schetsen. Gezien de huidige urgentie van het thema, en om in tussentijd toch al een beetje een inkijk te geven in dit bijzondere filmproject, werd besloten tot de aanmaak van een Facebook-pagina 'Terug naar het Paradijs / Back to Paradise' en een Instagram-account @thomasilseceulemanswanten. Daarnaast post ik ook regelmatig iets hierover op mijn blog die je kan vinden via mijn website www.ilsewanten.com. Maar ook hier, via deze column in het tijdschrift, zal ik berichten over onze vorderingen.

De jonge zielen die nu op Aarde indalen, zijn zich immers vaak nog zeer bewust van hun herkomst en kwamen niet toevallig naar hier maar hebben een missie. Waaruit die missie precies bestaat, is voor elk kind/mens uniek en anders. Eén ding is echter wel al duidelijk: het heeft te maken met de creatie van een betere wereld en met de verruiming van het menselijk bewustzijn. Daardoor vormen ze een serieuze uitdaging voor het huidige wereldbeeld dat ze immers drastisch op z'n kop zetten.

In het verleden, vanaf de jaren '50, werden deze kinderen Indigokinderen genoemd. De Kristalkinderen incarneerden vanaf 1972. Ik werd in 1973 geboren en zou dus een Kristalkind zijn. Daarna kregen de opeenvolgende groepen indalende zieltjes klinkende namen als Regenboogkinderen (vanaf 1994) en Zonnekinderen (vanaf 2012). De

Why I was born in Africa (enkel in het Engels verkrijgbaar)

algehele term luidt: Nieuwetijdskinderen. Omdat ze allemaal voorlopers zijn; pioniers die een Nieuwe Tijd inluiden. Een nieuw Gouden Tijdperk dat gebaseerd is op Waarheid, Vrede, Liefde en Wijsheid. Of dus de terugkeer naar het Paradijs. In bepaalde profetieën van de Native Americans - de Indianen - is ook sprake van de Regenboog-Naties of 'the Rainbow-Warriors'. Een zeer mooie vergelijking vind ik dat, en ook echt wel kloppend want op een hogere dimensie - laten we zeggen: de zevende Hemel - vormt het volledig geopende bewustzijn werkelijk een soort van regenboog! (Dat is trouwens ook de reden waarom er een regenboog staat op de cover van *Lieve Hemel*.)

Tijdens dit schrijven zijn we alweer midden november. Gisteren hebben we opnieuw bij Amy gefilmd. Mét een toelating van de gemeentelijke instanties, de nodige afstand en het mondkapje paraat. Kristien had slagroomtaartjes gehaald maar ook wij hadden gebakjes bij! Toen we met z'n allen zaten te smikkelen, met het zonnetje in onze rug, overviel me een gelukkig gevoel. Wat voelt het fijn om hier te zijn, zo zei ik bij mezelf. En ik zag aan Thomas dat hij er precies hetzelfde over dacht. Dat ik in de dagen ervoor mijn muziek-project aan een goede vriend had afgegeven voor de finale mastering*, speelde natuurlijk ook een rol. Punt drie dus.

Nooit had ik kunnen denken dat het allemaal zo'n vaart zou lopen. Ik had immers nog nooit van het (Engelstalige) boek 'Why I was born in Africa' van Judith Küsel gehoord. Het kwam plots op mijn pad en sloeg in als een bom. Hier had je een vrouw die in Zuid-Afrika woont, en die, nadat ze een burn-out had gekregen, plots ging inzien wie ze werkelijk was, waar ze vandaan kwam en wat haar missie op deze Aarde was. Judith sprak over het Leeuwendolk van het Lyra-stelsel en beschreef tot in detail taferelen over het verre verleden die ik zelf had meegemaakt en gezien. Ik heb inmiddels al heel wat boeken gelezen, maar geloof me: dat overkomt me niet zo vaak. Daarnaast gebeurde er iets wat zich maar moeilijk laat beschrijven... Zie je, in de maand mei zouden Thomas en ik normaal gezien naar Madagaskar zijn afgereisd. Er was immers 'iets' aan dat eiland, iets dat ons naar zich toe riep. Door de wereldwijde situatie moesten we onze reis afzeggen, maar dankzij Judiths boek vertoefde ik geestelijk, en dus op een hoger niveau, toch nog in Madagaskar en omstreken, en dat in precies dezelfde periode!

Maar dat is niet alles... (en nu wordt het wellicht een beetje moeilijk...). Terwijl ik thuis op de bank lag, legde een gedeelte van mijn multidimensionale Zelf dezelfde weg af die Judith voor mij was gegaan. Daarmee wil ik zeggen dat ik een soort van lichtspoor trok dat mijn ankerpunt in de stad Antwerpen verbond met bepaalde geografische punten in Zuid-Afrika en Madagaskar. Omdat dat lichtspoor van mijn bewustzijn was doortrokken, en daardoor werd verbonden met het bewustzijn van Judith, zorgde het voor een versterking op verschillende niveaus van het Kristallijne Netwerk dat deze Aarde in haar geheel omgeeft. Dit netwerk kan je zien als een soort Licht-web dat de Aarde met haar allerhoogste Lichtbron verbindt, en zo fungeert het ook. Wanneer je er als het ware doorheen reist, doorheen haar kanalen, dan maak je die open en zuiver je ze. Een beetje zoals bij kristallen stenen. Die moeten van tijd tot tijd ook weer gereinigd en opgeladen worden door koud stromend water, de volle Maan en/of je eigen intenties. Ik zal jullie er in de toekomst vast nog wel meer over vertellen maar voor nu is dit al wel voldoende. Punt is dat ik door deze handelingen op de meer geestelijke niveaus uit te voeren, nogmaals besepte dat het jaar 2020 (in navolging van 2012) een echt kantelpunt-jaar is. Er komt nu zoveel Licht binnen, in al onze systemen - Licht dat alles aan het licht brengt - dat we als soort letterlijk aan het muteren slaan!

Je hebt er natuurlijk wel eens over gelezen in de geschiedenisboeken, maar zélf middenin 'een sprong' van de evolutie staan, er wérkelijk deel van uitmaken, dat is toch eigenlijk ongelooflijk fantastisch, nietwaar? Hoezeer de chaos bij momenten ook kan toeslaan, hoezeer uitzichtloos het bij tijden allemaal kan lijken: er voltrekt zich op dit

The Lion Rock of Leeuwenrots ligt in het centrale hart van Sri Lanka. De toegangspoort wordt gevormd door gigantische leeuwenklauwen. Deze unieke rots is een van de mooiste bezienswaardigheden en tevens een van de zeven Werelderfgoed-locaties die het land rijk is. In spirituele kringen wordt gesproken over een bijzondere krachtplek, met een verbinding of lichtbrug naar Uluru of Ayers Rock te Australië, Madagascar en Zuid-Afrika.

eigenste ogenblik iets van werkelijk kosmische aard en wij met z'n allen staan voor de grootste ontdekkingsstocht van ons leven! De komende decennia zal onze maatschappij zodanig veranderen, dat we versteld zullen staan. Wat ieder van ons ook zal beslissen: het zal gewicht in de schaal leggen en zo mede de uitkomst bepalen. Ja, zo groot is de verantwoordelijkheid van ons allen!

Wat mij betreft: ik kon niet anders dan dit grootse gevoel opnieuw te vertalen. Dit keer opnieuw in muziek. De naam die ik aan mijn nieuwe muziek-project gaf, is 'Why I live in Antwerp'. Uit het voorgaande kan je uiteraard afleiden dat deze titel een ode is, en een antwoord op het boek van Judith. Neen, het is geen toeval dat ik destijds in Limburg geboren werd, temidden van de weldadige natuur. En ook niet dat ik later naar Antwerpen verhuisde, naar dat kleine dorp met grootstad-allures aan de prachtige Schelde die, als je 'm volgt, helemaal tot aan de Atlantis-che Oceaan reikt. Brussel, de hoofdstad van Europa waar zoveel wereld-beslissingen worden genomen, ligt ook letterlijk op een kleine boogscheut. Soms stel ik mij voor dat ik als een steentje ben, dat wanneer het in het water valt, allemaal rimpelingen voortbrengt. En ja, gecombineerd met allemaal andere rimpelingen van andere steentjes kan dit wel degelijk tot

een grotere beweging leiden, en tot de verandering van een soort 'veld': verander de wereld, begin bij jezelf.

'Why I live in Antwerp' wordt inmiddels door de stad Antwerpen gesubsidieerd en bestaat uit 10 nummers, gaande van soundscapes en liedjes die allen werden opgebouwd aan de hand van opgenomen geluiden, loops en samples en dergelijke. Ik knipte en plakte dat het een lieve lust was en ben ervan overtuigd dat als je de geluiden hun werk laat doen, ze je wel eens zouden kunnen meenemen naar de werelden achter deze wereld en de Zon achter deze zon. Wie weet... kom je dan zelf terug tot de conclusie dat het Paradijs in werkelijkheid nooit is verdwenen. Het was er nog... al die tijd. Wij waren slechts vergeten dat het IN ONS zit. Vandaag is de tijd eindelijk terug aangebroken om het ons te herinneren en het vervolgens opnieuw te realiseren. Ja, wij ZIJN met z'n allen het Paradijs!

In liefde en licht,
vanuit Antwerpen,
Ilse Wanten
www.ilsewanten.com